

til det Andet, som Endringsforslaget angaar. Nu har der, siden 2den Behandling fandt Sted, været afholdt et Udvalgs-møde, i hvilket man har forsøgt at komme til Enighed om Noget af det, som her foreligger i Endringsforslaget; men det er ikke lykkedes. Uden at jeg egentlig skal komme ind paa at referere, hvad der er passeret i Udvalget, hvilket jeg ikke anser for at være paa sin Plads, før jeg dog maasse nævne nogle af de Grunde, som ere blevne anførte mod det foreliggende Endringsforslag. Man har nemlig sagt, dels at dersom man vedtager noget Saadant, vil Sagsøgeren kunne være udsat for at blive chikaneret af den Indstævnte, som ikke vilde lade sig finde, idet han kun giver dem af hans Husstand, som findes paa hans Bopæl og kunne antræffes der af Stævningsmændene; Ordre til bestandig at sige, at han ikke er hjemme og er bortreist, og at man ikke veed, naar han kommer tilbage. Forslagsstillerne have ikke kunnet tillægge denne Indvending nogen Vægt af en saadan Betskaffenhed, at den har kunnet afholde dem fra at stille det foreliggende Endringsforslag. Det er jo nemlig saaledes efter Lovforslaget, at træffes den Vedkommende ikke paa sin Bopæl, og gives der paa Bopælen en saadan Betsked som den, jeg nævnte, af dem, som maatte træffes der, selv om de maatte være instruerede dertil, saa aabner Lovforslaget Afgang for den paagjældende Sagsøger til at faae Stævningen forhyndt paa anden Maade og ad anden Veje, nemlig at den forkyndes for Paagjældende, hvor han maatte blive antruffen, og skulde han virkelig forsøge at forstikke sig og ingen Steder kunne antræffes personlig, saa indeholder jo Lovforslaget atter andre Regler om, hvorledes der skal gaas frem mod den, der ikke vil lade sig finde. Det kan være muligt, at man af og til kan være udsat for den Slags Chikaner, nægtet jeg dog maa tro, at det vil være forbundet med noget Ansvar for de Personer, som forklare mod Sandheden. Det er jo det, der forudsættes, at den Paagjældende er bortreist, og at de ikke vide, naar han kommer tilbage. Naar dette ikke er Tilfældet, maatte det kunne medføre Ansvar og maasse heller ikke saa lille et Ansvar haade for den, der forklarer urigtig til Stævningsmændene, og for den, der har givet en saa-

dan Instruktion og derved søger at illudere Sagsøgerens Ret til at faae Sagen frem, hvad jeg ikke skal komme nærmere ind paa, og jeg skal forsaavidt lade det ligge. Men om Alt, hvad der saaledes kan gøres gjældende fra den modsatte Side, har for Forslagsstillerne den Betragtning været overveienende, at man dog maa holde den Sætning fast og paa ingen Maade ved nye Love aabne en Afgang til, at Noget kan stævnes under saadanne Former, hvor det efter, hvad der foreligger, og efter den Erklæring, som den, der modtager Stævningen, paa den Andens Vegne afgiver, maa antages, at Stævningen ikke i rette Tid kan komme til hans Kundskab, og maasse slet ikke, saaledes, at han kan blive dømt aldeles uhor. Den, der er reist bort, selv paa kortere Tid — det er jo kun 8 Dages Varjel, som her foreskrives i Lovforslaget som det Almindelige — han kan blive overrasket ved, naar han kommer hjem, at være stævnet og dømt, uden at han veed et Ord af det, og uden at han havde haft mindste Velighed til at værges sig, og dette strider saa aldeles mod de Principer og de Forudsætninger, som ogsaa vor Lovgivning gaar ud fra med Hensyn til Forkyndelse af Stævningen, som jo hviler paa den Opfattelse, at en paalidelig Meddelelse om Indstævningen skal gives den Paagjældende, hvorfor det endog saa foreskrives hos os, at denne Meddelelse skal ske vidnefast. Det er ikke nok, at den sker gjennem en Person, det er to Stævningsmænd, der i Henthold til deres tidligere afslagne Ed samtidig skulle foretage Forkyndelsen, eller ogsaa kan den foretages af Notarius publicus, der jo ogsaa møder med sine to Vidner. Nu har man sagt: hvorledes det nu end forholdes sig efter den nugjældende Ret, saa gjør dette Lovforslag i ethvert Fald ingen Forandring deri. Det er ligegyldigt, om man antager, at dette Forkyndelses-spørgsmaal er at bedømme paa den ene eller den anden Maade, hvad enten man efter nuværende Ret vil mene, at Domstolene bør afvise en Stævning, naar den tredie Mand, for hvem den er forkyndt, siger, at den Indstævnte er bortreist og ikke kan faae Underretning derom til rette Tid eller man mener noget Andet. Altsaa hvorledes man nu end mener, at Domstolene staa til dette Spørgsmaal, saa har man sagt og indvendt mod Endrings-